

- 3) Hvis det andet spørgsmål besvares bekræftende spørges: Kan den nationale ret ligeledes i en sag i anden instans foretage en prøvelse af spørgsmålet om, hvorvidt de almindelige kontraktvilkår er urimelige, hvis førsteinstansen ikke har foretaget en prøvelse heraf, og der under appelsagen ikke kan tages hensyn til nye faktiske omstændigheder og beviser i medfør af national ret?

(¹) Rådets direktiv 93/13/EØF af 5.4.1993 om urimelige kontraktvilkår i forbruger aftaler (EFT L 95, s. 29).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado Mercantil de Barcelona (Spanien) den 8. august 2011 — Mohamed Aziz mod Caixa d'Estalvis de Catalunya, Tarragona i Manresa (Catalunyacaixa)

(Sag C-415/11)

(2011/C 331/10)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado Mercantil de Barcelona

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Mohamed Aziz

Sagsøgt: Caixa d'Estalvis de Catalunya, Tarragona i Manresa (Catalunyacaixa)

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Udgør ordningen vedrørende fuldbyrdelse af retsdokumenter vedrørende pantsatte værdier eller værdier, der stilles som sikkerhed, der er fastsat i artikel 695 ff. i lov om civil retspleje, med dens begrænsninger med hensyn til de grunde til indsigelse, der er fastsat i den spanske procesret, en klar begrænsning af forbrugerbeskyttelsen, idet den formelt og materielt indebærer en klar hindring for forbrugeren med hensyn til at anlægge søgsmål eller benytte andre retsmidler, som sikrer en effektiv beskyttelse af hans rettigheder?
- 2) Den Europæiske Unions Domstol anmodes om at give indhold til begrebet uforholdsmæssighed med hensyn til:
 - a) Muligheden for førtidig ophævelse af aftaler, der er planlagt for et langt tidsrum — i dette tilfælde 33 år — på grund af misligholdelse i et yderst begrænset og konkret tidsrum.
 - b) Fastsættelse af morareter — i dette tilfælde over 18 % — som ikke er sammenfaldende med kriterierne for fastsættelsen af morareter i andre aftaler, som vedrører forbrugere (forbruger kredit), og som på andre områder af indgåelse af forbruger aftaler kan anses for urimelige, og

som ikke desto mindre i forbindelse med aftaler om fast ejendom ikke har en klar lovbestemt grænse, heller ikke i de tilfælde, hvor de ikke alene skal anvendes på forfaldne ydelser, men på alle de ved den førtidige ophævelse skyldige ydelser

- c) Fastsættelse af afviklingsordninger og fastsættelse af variable renter — både nominelle renter og morareter — gennemført ensidigt af kreditgiver i tilknytning til muligheden for realisering af pantet, og som ikke giver skyldner mulighed for at gøre indsigelse mod opgørelsen af gælden under selve fyldestgørelsesproceduren, men må henvisse vedkommende til at anlægge en anerkendelsessag, under hvilken fyldestgørelsen, når der er opnået en endelig afgørelse, vil være afsluttet, eller skyldneren har mistet den værdi, der er givet som pant eller sikkerhedsstillelse, hvilket spørgsmål er af særlig betydning, når der er tale om lån til at købe bolig for, og fyldestgørelsen medfører fraflytning af ejendommen.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberlandesgericht Innsbruck (Østrig) den 10. august 2011 — TEXDATA Software GmbH

(Sag C-418/11)

(2011/C 331/11)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberlandesgericht Innsbruck

Parter i hovedsagen

Kærende: TEXDATA Software GmbH

Præjudicielle spørgsmål

Er unionsretten på nuværende trin, især

- 1) etableringsfriheden i henhold til artikel 49 og 54 TEUF
- 2) det almindelige retsprincip (artikel 6, stk. 3, TEU) om effektiv retsbeskyttelse (effektivitetsprincippet)
- 3) kontradiktionsprincippet i henhold til artikel 47, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (artikel 6, stk. 1, TEU) og artikel 6, stk. 2, i den europæiske menneskerettighedskonvention (artikel 6, stk. 1, TEU)
- 4) forbuddet mod dobbeltstraf i artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, eller
- 5) kravene til sanktioner i offentlighedsproceduren i henhold til artikel 6 i direktiv 68/151/EØF (¹), artikel 60a i direktiv 78/660/EØF (²) og artikel 38, stk. 6, i direktiv 83/349/EØF (³)

til hinder for en national ordning, hvorefter det kræves, at den kompetente registeransvarlige ret ved overskridelse af den lovmæssige frist på ni måneder for udarbejdelse og offentliggørelse af årsregnskabet overfor denne registeransvarlige ret

- uden forinden at give mulighed for stillingtagen til, om der består en offentlighedspligt, eller at gøre eventuelle hindringer for offentliggørelsen gældende, især uden først at undersøge, om dette årsregnskab allerede er blevet forelagt den registeransvarlige ret ved selskabets hovedsæde, og
- uden forudgående individuel anmodning til selskabet eller dets tegningsberettigede organer om at efterkomme offentlighedspligten

straks pålægger selskabet og hvert af de tegningsberettigede organer en bøde på mindst 700 EUR ud fra den fiktion, at selskabet og dets tegningsberettigede organer, med mindre det modsatte bevises, culpøst har undladt offentliggørelsen, og som for hver påfølgende forsinkelse på to måneder kræver, at selskabet og hvert af dets tegningsberettigede organer straks pålægges yderligere bøder på mindst 700 EUR ud fra den fiktion, at selskabet og dets tegningsberettigede organer, igen med mindre det modsatte bevises, culpøst har undladt offentliggørelsen?

⁽¹⁾ Rådets første direktiv 68/151/EØF af 9.3.1968 om samordning af de garantier, som kræves i medlemsstaterne af de i traktatens artikel 58, stk. 2, nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde (EFT L 65, s. 8).

⁽²⁾ Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25.7.1978 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om årsregnskaberne for visse selskabsformer (EFT L 224, s. 1), som ændret ved direktiv 2006/46/EF af 14.6.2006 (EUT L 224, s. 1).

⁽³⁾ Rådets syvende direktiv 83/349/EØF af 13.6.1983 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om konsoliderede regnskaber (EFT L 193, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht Baden-Württemberg (Tyskland) den 16. august 2011 — Katja Ettwein mod Finanzamt Konstanz

(Sag C-425/11)

(2011/C 331/12)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Finanzgericht Baden-Württemberg

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Katja Ettwein

Sagsøgt: Finanzamt Konstanz

Præjudicielt spørgsmål

Skal aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske Forbund på den anden side om fri bevægelighed for personer af 21. juni 1999 (⁽¹⁾) (BGBl. II 2001, s. 810 ff.), som den 2. september 1999 blev vedtaget som lov af Forbundsdagen (BGBl. II 2001, s. 810), og som trådte i kraft den 1. juni 1999, særligt artikel 1, 2, 11, 16 og 21 samt artikel 9, 13 og 15 i aftalens bilag I, fortolkes således, at de ikke tillader, at ægtefæller, der bor i Schweiz, og som er skattepligtige i Tyskland af deres samlede skattepligtige indtægter, nægtes ret til sambeskatning med anvendelse af den såkaldte »splitting-metode«?

⁽¹⁾ Aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske Forbund på den anden side om fri bevægelighed for personer — Slutakt — Fælles erklæringer — Underretning om ikrafttrædelsen af syv aftaler med Det Schweiziske Forbund inden for sektorerne fri bevægelighed for personer, luft- og landtransport, offentlige indkøb, videnskabeligt og teknisk samarbejde, gensidig anerkendelse af overensstemmelsesvurdering og handel med landbrugsprodukter (EFT L 114, s. 6).

Appel iværksat den 18. august 2011 af Gosselin Group NV, tidligere Gosselin World Wide Moving NV, til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 16. juni 2011 i forende sager T-208/08 og T-209/08, Gosselin Group NV og Stichting Administratiekantoor Portielje mod Europa-Kommissionen

(Sag C-429/11 P)

(2011/C 331/13)

Processprog: nederlandsk

Parter

Appellant: Gosselin Group NV, tidligere Gosselin World Wide Moving NV (ved advokaten F. Wijckmans og H. Burez)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen og Stichting Administratiekantoor Portielje

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- i) Dommen (⁽¹⁾) ophæves for så vidt som de påtalte handlinger efter Rettens opfattelse efter deres karakter begrænser konkurrencen, uden at det kræves, at der føres bevis for de konkurrencebegrænsende virkninger, og ii) beslutningen (⁽²⁾) (i den ændrede affattelse, og for så vidt som den omfatter appellanten) annulleres, idet der i beslutningen ikke føres bevis for, at den praksis, som appellanten holdes ansvarlig for, har konkurrenceretlige virkninger.